

Noticiari

Conferència del Dr. Mira.—Invitat per la Universitat de Lovaina, el nostre company Dr. Emili Mira pronuncià el dia 17 d'abril, a l'amfiteatre de l'Institut de Fisiologia de la dita Universitat, una conferència sobre el tema: "Psicologia i Orientació Professional". Féu sa presentació el prof. A. Michotte, el qual pronuncià frases molt falagueres, no sols pel conferenciant, sinó per a Catalunya, el moviment científic de la qual coe-neix de prop.

En la dita conferència, el nostre amic féu un estudi acurat de les principals objeccions que s'han oposat a la intervenció del metge i del psicòleg en l'Orientació Professional, demostrant amb xifres i dades a la mà la seva manca de fonament. Acte seguit exposà l'organització actual de l'Institut d'Orientació Professional que ell dirigeix a l'Escola del Treball i terminà fent consideracions respecte a l'esdevenidor universal d'aquestes activitats.

Escoltaren la dita conferència més de 400 persones, la majoria estudiants, i algunes dotzenes de professors, entre els quals es trobaven els noms prou coneguts de Van der Weldt, Ide, D'Hollander, Debaisieux, Duliére, etc.

Ens felicitem de l'èxit obtingut i desitjem que ell representi un començament en la tasca d'expansió de la nostra cultura científica pels països veïns.

* * *

Patogènia i tractament específic de la febre tifoidea: Doctor Pere Domingo. Barcelona, 1927.—Es tracta d'una interessantíssima monografia que forma part de les publicacions de "Revista Médica de Barcelona" i en la que tan importantíssim tema és tractat amb la precisió, claretat i sentit pràctic a què ja ens té acostumats el doctor Pere Domingo, personalitat prou coneguda en el camp de la Bacteriologia i immunoteràpia, tant entre nosaltres com fora d'ací. Exposa amb forma concisa, però d'una manera completa, les concepcions modernes patogenètiques comprovades en el terreny experimental que sobre la febre tifoidea han d'imposar-se. És recolza en nombrosa bibliografia i precisant conceptes, arriba a una síntesi del cicle evolutiu de la febre tifoidea, remarcant la distinció entre els seus distints períodes de ma-

laltia local, septicèmia i toxèmia; reaccions immunògenes antibacterianes i antitòxiques; i, de duint-ne aplicacions terapèutiques, passa revista als recursos específics avui més en ús: els productes quimioteràpics (salicilat de sosa, urotropina i calomelans); serumeràpia curativa (sèrums de Chautemesse, Rodet, etc.); vacunoteràpia curativa, i el bacteriòfag; dels quals fa un estudi, treient-ne la conseqüència de la inferioritat dels primers i dels sèrums, enfront de les vacunes i la bacteriofagoteràpia. No es proposa, diu, obtenir conclusions d'una precisió rigurosa, però si, afirmar les indicacions d'un element d'acció clínica evident: valorar el que pot donar de si un tractament, el moment d'elecció, les seves contraindicacions, etc.

Es decideix per la vacunoteràpia per via gàstrica, acceptada tant per raons anatomo-patològiques, com per a evitar les violents reaccions que amb freqüència determinen altres vies d'administració. En les vacunes que s'han utilitzat en les observacions que es detallen, no s'han emprat les tècniques fins ara conegudes, sinó que és substituïda la ingestió de bilis preconitzada per Besredka, pel "biliadge" dels bacils per una tècnica original. A la vegada, aquesta vacuna va unida al bacteriòfag, al que prèviament ha estat activada l'acció bacteriofògica disminuint la resistència microbiana determinada pels productes fills de reaccions bacilars. Aquesta bacteriofago-vacuna, ha estat assajada durant l'any 1926 en més d'un centenar de casos, però en el treball que analitzem es fa referència a uns 30 malalts procedents de l'Hospital Municipal d'infecciosos, dels quals es publiquen les gràfiques termomètriques, ben demostratives per cert.

Les conclusions obtingudes ens afirmen que la tal vacuna és inofensiva a les dosis utilitzades; que és molt convenient començar el tractament abans del desè dia de malaltia i que l'època menys indicada és la fase d'"estat" amb forta intoxicació.

L'aplicació d'aquestes normes ha conduït a una evolució clínica feliç de menys de 21 dies de duració, en els casos en què s'ha començat abans del desè dia; menor benefici, començant més tard, i franca eficàcia en les recaigudes.

El treball va il·lustrat amb profusió de gràfics i curves de temperatura, i es presenta pulcrament editat.